

Sygn. akt XI W 11394/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Smulewicz

Protokolant: Monika Szostak

Przy udziale oskarżyciela publicznego, w jego imieniu K. K. (1).

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 marca 2016 roku w W.

sprawy **K. K. (2)**

córki A. i J.

urodzonej dnia (...) w G.

obwinionej o to, że:

w dniu 4 listopada 2014 r. w siedzibie Straży Miejskiej na ul. (...) w W., będąc właścicielem pojazdu marki R. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi, nie wskazała na żądanie uprawnionego organu, komu powierzyła w/w pojazd do kierowania w dniu 27.07.2014 r. o godzinie 11:47 na ul. (...) w W.,

to jest o wykroczenie z art. 96 § 3 Kodeksu Wykroczeń;

orzeka:

I. obwinioną **K. K. (2)** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw skazuje ją, zaś na podstawie art. 96 § 1 kw w zw. z art. 96 § 3 kw i art. 24 § 1 i 3 kw wymierza obwinionej karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 11394/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 lipca 2014 r. o godz. 11:47 na ul. (...) w W. za pomocą urządzenia samoczynnie rejestrującego pomiar prędkości zostało wykonane zdjęcie pojazdu marki R. o numerze rejestracyjnym (...), którego kierowca nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego w ustawie i przekroczył dozwoloną prędkość o 26 km/h, czym wypełnił znamiona wykroczenia określonego w art. 92a kw.

Na podstawie Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców ustalono, iż właścicielem pojazdu jest K. K. (2), do której wysłano wezwanie wraz z formularzami oświadczeń do wyrażenia zgody na ukaranie mandatem karnym za

popelnienie wykroczenia z art. 92a kw, bądź do wskazania kierowcy, który prowadził pojazd w dniu popelnienia czynu oraz formularz oświadczenia do wyrażenia zgody na przyjęcie mandatu karnego w przypadku niewskazania osoby kierującej pojazdem. Wezwanie zostało podjęte osobiście przez adresata.

W/w odpowiedziała na wezwanie pismem z dnia 4.11.2014 r., w którym wnosila o umorzenie postępowania z powodu braku udowodnienia faktu popelnienia przez nią czynu oraz ewentualnie w razie braku rozpatrzenia powyższego wniosku o dostarczenie dokumentacji fotograficznej. Następnie Straż Miejska wysłała do obwinionej pismo oraz wezwanie do osobistego stawiennictwa w siedzibie Straży Miejskiej.

K. K. (2) nie stawila się na przesłuchanie w siedzibie Oddziału Ogólnomiejskiej Straży Miejskiej (...) W..

W związku z powyższym Straż Miejska (...) W. skierowała do tut. Sądu wnioski o ukaranie K. K. (2) o wykroczenie z art. 96 § 3 kw, celem rozpoznania sprawy na zasadach ogólnych.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowo wyjaśnień obwinionej złożonych w postępowaniu przed Sądem, notatek urzędowych (k. 1-3, 21-22), zdjęcia (k. 4), pisma obwinionej (k. 9-11).

Obwiniona na rozprawie w dniu 3 marca 2016 r. nie przyznała się do popelnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła wówczas, iż ustosunkowała się do wezwania Straży miejskiej i wysłała w związku z tym odpowiedź, w której prosiła o wskazanie jej zdjęcia, które umożliwiłoby wskazanie właściwej osoby. Dodała, że nie mieszka w W., pracuje na co dzień w M. i nie ma możliwości jechać specjalnie do W. i sprawdzać zdjęcie, kto był w danym dniu kierowcą pojazdu, którego jest właścicielem. Podkreśliła, że chce wskazać właściwą osobę, gdyż nie uchyla się od kary. Dodała ponadto, że nie prowadzi rejestru kierujących jej pojazdem. Dalej wyjaśniła, iż jej pojazdem mogła kierować jej mama oraz dwie koleżanki, z którymi wymienia się samochodami. Dodała ponadto, iż na podstawie samej daty nie mogła ustalić osoby użytkującej jej pojazd. Samochód miał być pożyczany na okres jednego bądź dwóch dni.

Po okazaniu zdjęcia (k. 4) obwiniona potwierdziła, iż na zdjęciu widoczny jest jej pojazd. Dodała również, iż jej mama często jeździ po W. przedmiotowym pojazdem.

Sąd zważył, co następuje:

Poza sporem w sprawie pozostaje, iż funkcjonariusze Straży Miejskiej (...) W. ujawnili w dniu 27 lipca 2014 r. o godz. 11:47 w W. na ul. (...) wykroczenie z art. 92a kw, polegające na przekroczeniu przez osobę kierującą pojazdem R. o numerze rejestracyjnym (...) dopuszczalnej prędkości o 26 km/h. Świadczy o tym zdjęcie dokumentujące powyższe zdarzenie (k. 4).

Nie ulega również wątpliwości, iż wyżej wymienione auto stanowiło wówczas własność K. K. (2), co zostało ustalone na podstawie danych zawartych w Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców. Bezsporna pozostaje okoliczność, iż K. K. (2) jako właściciel pojazdu została wezwana do wskazania komu powierzyła do używania bądź kierowania auto. Obwiniona po odebraniu wezwania zrehabilitowała pismo, w którym, choć wyraziła chęć współpracy w celu zakończenia sprawy, nie wskazała osoby, której powierzyła samochód. Obwiniona nadto na żadnym etapie postępowania nie kwestionowała okoliczności bycia właścicielem w/w samochodu.

W ocenie Sądu wyjaśnienia obwinionej nie zasługują jednak na wiarę, stanowiąc jedynie przyjętą przez nią linię obrony.

Zważyć należy, iż organ prowadzący czynności wyjaśniające nie ma obowiązku dostarczania - przesyłania osobie wzywanej do wskazania kierującego pojazdem dowodów popelnienia wykroczenia drogowego. Właściciel pojazdu jest bowiem wzywany, nie do wskazania sprawcy jakiegokolwiek wykroczenia, a osoby dysponującej pojazdem w określonym czasie. Zaznaczyć trzeba, że do ustalenia faktu prowadzenia przez kogoś pojazdu może posłużyć nie tylko fotografia z fotoradaru, ale również data, miejsce i godzina zarejestrowanego przekroczenia prędkości.

Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania wiarygodności, ani rzetelności dokumentów i dowodów ujawnionych na rozprawie bez ich odczytywania w trybie art. 76 § 1 kpw tj. notatek urzędowych (k. 1-3, 21-22), zdjęcia (k. 4), pisma obwinionej (k. 9-11). Sąd uznał powyższe dokumenty za w pełni wiarygodne. Strony nie kwestionowały ich prawdziwości ani autentyczności, Sąd natomiast z urzędu nie dostrzegł powodów, dla których należałoby im odmówić wiarygodności i mocy dowodowej.

Dokonując subsumcji tak ustalonego w sprawie stanu faktycznego pod obowiązujące przepisy sprawa, Sąd doszedł do przekonania, że obwiniona K. K. (2) swoim zachowaniem wyczerpała znamiona wykroczenia spenalizowanego w art. 96 § 3 kw.

Zgodnie z art. 96 § 3 kw, karze grzywny podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw ma na celu ustalenie kierującego pojazdem w razie popełnienia przestępstwa albo wykroczenia z udziałem tego pojazdu. Przepis ten odnosi się wprost do obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec; a także wynikającego z art. 78 ust. 5 pkt 1 tej ustawy, który stanowi, że w przypadku, gdy właścicielem lub posiadaczem pojazdu jest osoba prawna do udzielenia informacji, o której mowa w ust. 4, obowiązana jest osoba wyznaczona przez organ uprawniony do reprezentowania tego podmiotu na zewnątrz, a w przypadku niewyznaczenia takiej osoby - osoby wchodzące w skład tego organu zgodnie z żądaniem organu, o którym mowa w ust. 4, oraz sposobem reprezentacji podmiotu. Na podstawie art. 129b ust. 3 pkt 7 cytowanej ustawy w ramach wykonywania kontroli ruchu drogowego w zakresie, o którym mowa w ust. 2, strażnicy gminni (miejscy) są upoważnieni do żądania od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Uprawnienie to potwierdził Sąd Najwyższy w Uchwale z dn. 30 września 2014 r. zapadłej w składzie 7 sędziów (sygn. I KZP 16/14).

Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy pozwala na bezsprzeczne stwierdzenie, że K. K. (2) popełniła czyn, którego znamiona opisane są w powyżej przytoczonym przepisie. Obwiniona pomimo nałożonego na nią obowiązku, nie wskazała kto w dniu 27 lipca 2014 r. o godz. 11:47 na ul. (...) w W. kierował pojazdem marki R. o numerze rejestracyjnym (...), którego kierowca przekroczył dopuszczalną prędkość określoną ustawą o 26 km/h, czym dopuściła się popełnienia wykroczenia określonego w art. 92a kw.

Należy zauważyć, że obwiniona jako osoba, która posiada prawo jazdy powinna zdawać sobie sprawę z wszelkiego rodzaju obowiązków jakie na nią ciąży, m.in. ubezpieczeniu pojazdu, wożenia ze sobą odpowiednich dokumentów, w tym również obowiązku z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym. Zdaniem Sądu obwiniona mogła poczynić starania i ustalić, kto kierował jej samochodem - pytając choćby użytkowników i wykluczając jedną bądź drugą osobę. Nadto warto również wskazać, iż wykonaniem obowiązku wynikającego z wezwania wysłanego przez Straż Miejską jest również wskazanie kręgu osób, a nie tylko jednej konkretnej osoby. To już zaś rolą Straży Miejskiej, która prowadzi czynności wyjaśniające, jest ewentualne kierowanie kolejnych wezwań do osób wskazanych przez właściciela i ustalenie, która z nich popełniła wykroczenie. Nie chodzi zatem jedynie o wskazanie konkretnej osoby, gdy właściciel nie jest tego pewien. Właściciel powinien wskazać osoby, które mogły jechać jego samochodem w danym dniu. Spenalizowanie czynu określonego w art. 96 § 3 kw ma na celu m.in. ustalenie kierującego pojazdem w razie popełnienia przestępstwa bądź wykroczenia z udziałem tego pojazdu. Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie, ponieważ Straż Miejska ujawniła wykroczenie, w związku z czym zwróciła się do obwinionej, jako właścicielki pojazdu, celem wskazania osoby, której powierzyła swój pojazd do kierowania bądź używania. Obwiniona takiej osoby lub osób nie wskazała. Dopiero podczas rozprawy wskazała, iż że pojazdem mogła w tym dniu kierować ona, jej mama bądź jedna z dwóch koleżanek. Tej informacji nie udzieliła Straży Miejskiej podając jedynie, że nie jest jedynym użytkownikiem pojazdu. Nie można tego rodzaju oświadczenia ocenić, jako merytoryczne ustosunkowanie się do sprawy, a tym samym udzielenie odpowiedzi.

Należy zaznaczyć iż, obwiniona mogła zostać zwolniona z obowiązku wskazania kierującego pojazdem, jedynie w przypadku, gdyby zostało ustalone, że pojazd w tym czasie został użyty wbrew jej woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mogła zapobiec. Obwiniona jednak w żadnym momencie postępowania nie wskazała, aby taka sytuacja miała miejsce.

Powyższego czynu obwiniona dopuściła się świadomie, mając wymagany ku temu wiek i nie będąc w stanie wyłączającym możliwość pokierowania swoim postępowaniem lub rozpoznania znaczenia czynów. Nie występuje też żadna inna przesłanka mogąca świadczyć o niemożności przypisania obwinionej popełnienia zarzucanego jej czynu.

Należy stwierdzić, że K. K. (2) dopuściła się popełnienia czynu, którego znamiona opisane są w stosownej ustawie, w zawinięciu, przy czym czyn jej był społecznie szkodliwy. Wszystko to stanowi o przypisaniu jej odpowiedzialności w zakresie popełnienia zarzucanego wykroczenia z art. 96 § 3 kw.

Wymierzając obwinionej karę, Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw. Orzeczona kara grzywny w wysokości 200 (dwieście) złotych w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów niniejszej sprawy. Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionej Sąd zważył, że K. K. (2) popełniła wykroczenie na skutek naruszenia istotnego obowiązku wynikającego z Ustawy Prawo o ruchu drogowym (art. 78 ust. 4 tej ustawy). W ocenie Sądu obwiniona, jako osoba posiadająca prawo jazdy, powinna znać przepisy dotyczące ruchu drogowego i stosować się do tych przepisów, czego w niniejszej sprawie nie uczyniła. Tego typu wykroczenia, jakie popełniła obwiniona, zdarzają się w obecnych czasach nagminnie. W związku z tym, wymogi społecznego oddziaływania w zakresie kształtowania prawidłowych postaw wobec porządku prawnego sprawiają, że kary wymierzane za takie wykroczenia powinny odstraszać od ich popełniania i uświadamiać konieczność wywiązywania się z tego obowiązku. Wymierzając obwinionej karę Sąd uwzględnił też warunki materialne i finansowe obwinionej. Orzeczona kara jest karą spełniającą swe cele zarówno w zakresie prewencji generalnej, jak i przede wszystkim indywidualnej. Jest ona adekwatna do okoliczności przypisanego czynu i jego społecznej szkodliwości.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw, Sąd zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r. Nr 118, poz. 1269) oraz opłatę w wysokości 30 (trzydzieści) złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.).